

Hoofdstuk 2

Jake

Het alarm gaat af, een schelle toon boort zich door mijn slaap. Ik schiet overeind voordat ik beseft waar ik ben. Mijn hand slaat naar de knop en de stilte keert terug, maar de onrust blijft. Weer hetzelfde als altijd. Ik blijf even liggen, starend naar het plafond. De verf bladdert op één plek, een kleine schaduw die op een vlek in mijn geheugen lijkt. Het is er altijd, dat plekje. Soms staar ik er zo lang naar dat het bijna lijkt te bewegen. Mijn hart klopt nog steeds te snel. Ik tel de slagen en voel mijn hart vertragen, maar de onrust blijft. Het ochtendlicht valt zwak door de gordijnen, de kamer ruikt naar vocht en koffie. Dat plekje op het plafond weigert te verdwijnen. Hoe vaak ik het ook probeer. Mijn bed is niet meer dan een matras op een paar pallets. Mijn helft ruikt naar slaap en zweet, de andere helft strak en koud, zoals altijd. De stilte drukt op mijn oren. In stilte is er niets om de herinneringen weg te houden. Ik sta op. Mijn voeten raken de koude vloer, ik trek mijn broek aan en kijk in de spiegel, terwijl ik naar de woonkamer loop. In mijn woonkamer staat een klein keukenblok met daarop een pan en een half brood dat zijn zachtheid heeft verloren. Ik pak een snee, beleg hem zonder echt na te denken. Drink snel mijn koffie die een beetje bitter smaakt. Het vult, maar het voedt niet echt. Mijn moeder zegt steeds dat ik gezonder moet eten. Ze heeft gelijk. Ik proef er toch niets van.

Eten is iets wat moet.

Op straat is München allang ontwaakt. Mensen haasten zich naar hun werk, kinderen aan de hand van hun moeders. Hun stemmen weerkaatsen tussen de gevels. Iedereen lijkt precies te weten waar hij heen moet. Ik heb niet echt een doel. Ik loop met mijn handen diep in de zakken, het ritme van mijn stappen afgestemd op niets. De bar ligt in een zijstraat, het is nogal vergane glorie, de bezoekers komen niet echt om plezier te maken, maar meestal uit gewoonte of voor de drank. De bar is donker, zelfs midden op de dag. Het ruikt er naar oud bier dat in het hout is getrokken, naar verhalen die hier al jaren blijven hangen. Mijn handen kennen de handelingen uit het hoofd: glazen pakken, flessen ontkurken, schuim afschuimen, geld aannemen. Klanten praten, lachen, drinken. Een man tegenover me bestelt een pils. Ik zet het voor hem neer, zijn ogen ontmoeten de mijne, maar ik herken er niets in.

“Drukke ochtend?” vraagt hij.

Ik knik. Hij neemt een slok en begint te praten. Over zijn werk, zijn baas, over deadlines en bonussen. Ik glimlach flauw. Praat een beetje met hem mee, hum instemmend, maar terwijl ik knik hoor ik mezelf denken: *hou toch op*.

“Ja, vervelend,” zeg ik.

In mijn hoofd klinkt het anders: vervelend? Jij noemt dat vervelend? Jij gaat vanavond naar huis, eet met je gezin, slaapt zonder nachtmerries. Jij noemt dát een probleem? Hij praat door, ik hoor mezelf kort en simpel reageren. Zijn woorden rollen langs me heen, als echo's die nergens blijven hangen. Mijn ogen dwalen naar de klok achter de bar. Shit. Te laat. Ik gris mijn jas van de kapstok.

“Moet er vandoor,” mompel ik.

Hij kijkt verbaasd. “Nou, succes dan.” Ik knik en ben al weg.

De wachtkamer is steriel. Enkele posters over “mentale gezondheid”, alsof een slogan op papier iets oplost, hangen aan de

muur. De receptioniste knikt vriendelijk. Haar glimlach voelt een beetje gek; ik vermoed dat ze weet hoe het met me gaat.

Mijn naam klinkt zacht, haar stem vriendelijk. Ik sta op, mijn benen zwaar, en stap de kamer binnen. Daar zit ze: donker haar dat glanst in het licht, ogen die dwars door me heen lijken te kijken, lippen die te vriendelijk glimlachen. Mooi. Zacht. Het helpt niet.

De kamer is stil, op het tikken van de klok na. Ik zit tegenover haar. Ze kijkt me aan, kalm, professioneel, maar iets in haar blik is te warm. Te persoonlijk.

“Goed,” zegt ze. “Zullen we verder gaan waar we vorige keer gebleven zijn?”

Ik knik. Mijn keel voelt droog.

“Volg mijn vingers.”

Haar stem is laag, zacht, bijna melodieus. Haar hand komt omhoog, slank, met nagels die een lichte glans hebben. Mijn ogen volgen de beweging. Links... rechts... links... rechts. Het ritme hoort te kalmeren, een lijn naar rust. Maar de beelden stormen juist binnen: stof, schreeuw, de steek van verlies. De vingers zijn gewoon een metronoom, en in mijn hoofd woedt een andere maat. De herinnering trekt aan me als een inslaande wind, scherp en allesverslindend. Aan de andere kant glijdt er iets anders binnen, onverwacht en bot: het beeld van haar gezicht, haar lippen, tederheid die helemaal nergens op slaat. Links. Rechts. Links. Rechts. Het moet me vastzetten, maar het trekt me ook los. Die vingers horen me rustig te maken, maar haar mond leidt af. Mijn borst verstrakt, de twee dingen vechten om mijn aandacht. Het begint. De kamer vervaagt. De muren lijken dichterbij te komen. Mijn ogen haken vast aan de beweging. Ik voel mijn adem stroever worden, mijn borst trekt samen. Het begint. Daar ga ik. De kamer verdwijnt.